

Par nāvi un miršanu

Pamela Kribe (*Pamela Kribbe*) and Gerits Gilens
(*Gerrit Gielen*)

SATURS

Ievads	3
Sakot ardievas: ceļš no sērām uz mīlestību	4
Kas notiek pēc nāves?	11
Par nāvi un miršanu	19
Nāve un tas, kas aiz tās.....	23
Kontakti	32

Ievads

Šī e-grāmata ietver četrus tekstus par nāves un miršanas procesu. Divi ir manis rakstīti teksti un divi ir Pamelas čenelingi. Visi šie teksti ir pieejami vietnē Jeshua.net, taču mēs nolēmām, ka būtu vērtīgi tos apvienot vienā materiālā.

Nomirt nozīmē dvēseles atbrīvošanos; kāpurs kļūst par gaismas tauriņu; tas nenozīmē sevi pazaudēt, bet gan kļūt par sevi. Mēs atstājam aiz sevis baiļu, cīņas un vardarbības pasauli un ieejam gaismas, mīlestības, brīvības un vienotības pasaulē. Mēs mostamies, atceramies, kas mēs patiesībā esam, un mūs ieskauj beznosacījuma mīlestība.

Vai tad nav nekādu problēmu? Jā, mēs ņemam līdzi sevi un it īpaši visus kļūdainos priekšstatus, kas mums ir par sevi un pasauli, ko esam internalizējuši savas dzīves laikā. Tie ir lielākais šķērslis brīnišķīgās realitātes pieņemšanā.

Bailes no nāves būtībā ir bailes no jūsu patiesā Es. Šīs bailes nav vajadzīgas: tu esi skaists. Mēs ceram, ka šī brošūra var palīdzēt jums pārvarēt šīs bailes un pieņemt mūžīgo gaismu, kas jūs patiesībā esat.

Gerits Gilens – 2023. gada marts

Sakot ardievas: ceļš no sērām uz mīlestību

Gerits Gilens

Nāve nav tikai ardievu teikšana un tikai skumjas.

Caur nāvi jūs arī vairāk apzināties mīlestību pret otru un otra mīlestību pret jums.

Mīlestība nekad nemirst, mīlestība ir mūžīga.

Kad nomira mana māte 2019. gada jūnijā 94 gadu vecumā, es uzrakstīju šos vārdus viņas piemiņas kartei.

Vairākus gadus pirms savas nāves viņa sāka ciest no demences – procesa, kas paradoksālā kārtā tuvināja mūs. Viņa bija uzaugusi stingrā, taisnā protestantu vidē un vienmēr to nēsāja sevī. Tas mani kaitināja, it īpaši, kad biju bērns. Kļūstot vecākai, viņa kļuva arvien maigāka, un mēs tuvinājāmies viens otram. Viņas demence šo procesu paātrināja.

Es atceros, ka, vedot viņu pastaigā, viņa man stāstīja, cik viņai ir neērti, ka viņa vairs nezina, kurš ir dzīvs un kurš ne. Piemēram, viņa bieži domāja, ka viņas vecāki joprojām ir dzīvi. Es viņai teicu, kas tas ir saprotams. Es paskaidroju, ka viņas vecāki patiešām joprojām ir dzīvi un gaida viņu. Kļūstot vecākai, viņa nonāca viņiem tuvāk un sāka izjust viņu klātbūtni. Tas, ko viņa iztēlojās, faktiski bija patiesība. Pateicoties demencei, viņa sāka atvērties šādām domām. Šajā dzīves pēdējā posmā viņa varēja atlaist savus vecos, stingros priekšstatus. Jauka, maiga sieviete, kāda viņa bija savā būtībā, sāka izpausties arvien vairāk.

Es nedaudz dzīvošanu un miršanu salīdzinu ar kāpura dzīvi, kurā notiek viņa tapšana par tauriņu. Visu mūžu jūs esat kā kāpurs, jūs rāpojat apkārt un jums nav ne jausmas par tauriņu, kas esat savā būtībā. Pēc tam jūsu pasaule kļūst mazāka, pienāk vecums, kāpurs pārvēršas kūniņā. Nav jauki, ja uzskatāt, ka kūniņa – tās ir beigas, bet ir lieliski, ja zināt, ka kūniņā notiek pārveidošanās par tauriņu. Kad jūs novecojat un varat tauriņu sajūst, jums ir laimīgas vecumdienas, bet, ja

jūtaties tikai kā mirstošs kāpurs, tad jūs esat nelaimīgs.

Savā mātē es jutu, ka tauriņš ir dzimis; mīlestība starp mums auga arvien lielāka.

Viņa nomira pansionātā, kur pavadīja savas dzīves pēdējos gadus.

Neilgi pirms viņas atiešanas no ķermeņa man tika dots mirklis vienatnē ar viņu. Es viņu noskūpstīju un teicu: “Kad mēs atkal tiksīmies, mūsu starpā valdīs mīlestība.” Skumjas un mīlestība sagāja kopā. Tagad starp mums viss ir labi.

Daudz ir rakstīts par dzīvi pēc nāves. Lai tie nebūtu tukši vārdi, Pamela Kribe reiz veica skaistu čenelingu “Nāve un tas, kas aiz tās”. Un arī es pats par to uzrakstīju tekstā “Pēc nāves”. Abi materiāli ir atrodami šajā e-grāmatā.

Šajā rakstā es gribētu runāt par palicējiem. Kā mums attiekties pret tuvinieka nāvi, ko darīt ar bēdām, ar tukšumu, kas rodas mūsu sirdīs pēc tuvinieka nāves?

Ticība dzīvei pēc nāves parasti īsti nepalīdz. Jūs nejutīsiet mazāk sāpju un tukšuma nekā kāds ateists. Jūs bieži redzat, ka uzticīgiem cilvēkiem pēc tuvinieka zaudējuma ir ļoti ierobežota attieksme pret savu ticību. Viņi dusmojas uz Dievu un spēcīgi apspiež radušās šaubas. Vai arī viņi apspiež savas bēdas; galu galā viņu tuvinieks atrodas debesīs un ir laimīgs, tāpēc viņiem vajadzētu būt laimīgiem. Un, kad viņi nav laimīgi, viņi jūtas nepareizi.

Vienkārši ticība, ka mīļotais dzīvo tālāk, nav risinājums. Tāds nav arī ateista skaidrojums, ka otrs aizgājis uz visiem laikiem un ka arī šī brūce nekad negribēs, nekad nevarēs sadzīt.

Risinājums, kuram ticu es, ir sirds ceļš: pieredze, ka mīlestība ir realitāte, kura pārsniedz laiku un telpu. Patiesi jūti un ļaujieties mīlestībai. Piedzīvojot, ka caur šo mīlestību otrs joprojām ir šeit.

Sāpes no nāves

Mēs dzīvojam divās pasaulēs: ārējā un iekšējā. Gandrīz viss, ko mēs mācāmies skolā, attiecas uz apkārtējo pasauli: tur notiek lietas; tur tās jums ir jādara. Tiklīdz bērns iegrimst savā iekšējā pasaulē, no viņa tiek prasīta uzmanība. Grimt sapņot nav ļauts; viņam vai viņai jāklausās stundas klasē. Tādā veidā mēs saņemam uzstādījumu: svarīga ir ārējā pasaule, nevis iekšējā.

Kā tikt galā ar savām jūtām, ar skumjām, ar dusmām? Kā attiekties pret citiem? Kā jums sekmīgi izmantot savu radošumu?

Mums tiek mācīts atrast savu ceļu apkārtējā pasaulē, bet ne iekšējā pasaulē – nav ģeogrāfijas stundu par mūsu iekšējo pasauli, lai cik plaša tā nebūtu.

Mēs neuzzinām iekšējās pasaules un tātad arī sevis vērtību. Patiesībā daudzi no mums uzskata, ka šī iekšējā pasaule pat nav ārējās pasaules daļa, – ka mēs esam mūsu smadzenes. Tad iznāk, ka visi ārējās pasaules likumi attiecas arī uz iekšējo pasauli; ja kaut kas vai kāds pazūd no ārējās pasaules, tad viņš pazūd arī no iekšējās pasaules.

Nav grūti saredzēt, ka tas nesummējas. Rakstot šo, es klausos Allegri (*Gregorio Allegri*) skaisto “Miserere”. Tas man rada lielu sajūtu, kas ir skaistums; skaistums, kuru es nekad nevarēju atklāt, pētot kāda cilvēka smadzenes. Kāds, kurš piedzimis kurls, nekad nevarēs uzzināt, ko nozīmē dzirdēt, pētot smadzenes un ausis kādam, kurš ir dzirdīgs. Cilvēka smadzeņu izpēte nedod nekādu ieskatu viņa iekšējā pasaulē, un tāpēc iekšējā pasaule nav izskaidrojama, novērojot ārējo pasauli. Šī iekšējā pasaule ir liela skaistuma avots; ne tikai mūzikā, bet arī literatūrā, glezniecībā, arhitektūrā, filmās, spēlēs utt. Tas viss izriet no cilvēka gara, un tas ir kaut kas cits: mīlestība.

Mēs varam bezgalīgi pētīt apkārtējo pasauli, dabas likumus, atomus, bet mīlestību tur neatradīsim. Mīlestība ir kaut kas no iekšējās pasaules. Mīlestība sniedz piepildījumu, kad mēs ar otra cilvēka iekšējo pasauli savienojamies no mūsu pašu iekšējās pasaules: tas ir visaptverošs savienojums no sirds uz sirdi. Nāve ir tikai liela drāma mūsu dzīvē, kas lielā mērā izriet no fakta, ka savu iekšējo pasauli mēs atstājam novārtā. Tāpēc ka domājam, ka laika un telpas likumi attiecas

arī uz mūsu iekšējo pasauli.

Sāpes, ko izraisa nāve, rodas no pārlicēbas, ka, ja cilvēks pazūd no mūsu ārējās pasaules, tad viņš vai viņa ir pilnīgi aizgājis. Līdztekus tam pazūd arī iekšējā saikne – mīlestības saikne starp diviem cilvēkiem. Mīļotais ne tikai izzūd no mūsu ārējās pasaules, bet arī mūsu iekšienē ir iedragāts caurums.

Cīnoties ar zaudējumu: uzvara pār nāvi

Kā mēs varam dziedēt šausmīgo caurumu, kuru rada tuvinieka nāve?

1) Dodiet iespēju cerībām

Ja mēs esam pilnīgi pārlicināti, ka nāve ir beigas, ka pagātnē viss ir zaudēts uz visiem laikiem, tad līdz ar šo domu mēs izslēdzam jebkuru risinājumu. Sāpes mūsos nekad nevarēs izdziedēties, caurums nekad nepiepildīsies. Tādā veidā mēs esam uzbūvējuši aizsprostu starp caurumu mūsos un dzīvinošu ūdeni, kurš vēlas ieplūst: mīlestības plūsmu no otra cilvēka, kurš joprojām ir šeit.

Dziedināšana sākas, dodot iespēju pozitīvajam, cerībām. Ja mums dzīvē ir jāizvēlas starp negatīvo un pozitīvo un mēs nezinām, kurš ir patiesība, tad vienmēr ir saprātīgi izvēlēties pozitīvo. Galu galā, izvēloties negatīvo, tas mums noteikti neko nedos, bet, izvēloties pozitīvo, tas var atnest kaut ko skaistu.

Kas šajā gadījumā ir pozitīvais?

Dziļākajā līmenī mūsu iekšējā pasaule ir atdalīta no laika un telpas, kādus mēs tos redzam ārējā pasaulē. Mēs izjūtam laiku un telpu, bet iekšējā līmenī mēs ar to neaprobežojamies. Mūžīgā dzīve nenozīmē, ka jūs bezgalīgi ejat pa laika plūsmu, bet gan to, ka jūsu dziļākā, būtiskākā daļa nekad nav iegājusi laika plūsmā.

Paraugieties spogulī, redziet, kā mainās jūsu ķermenis, vecums, tomēr jūtiel, ka dziļi iekšienē jūsos ir kaut kas nemainīgs, kas vienmēr paliek tas pats. Cerība rodas, ja dodat šai cerībai iespēju – varbūt tā ir taisnība, ka jūsu ķermenis noveco, bet jūs ne.

Ja paskatījāties spogulī un piešķīrāt šai bezlaicības sajūtai iespēju, apsveriet šādu domu: mēs nevaram nomirt, jo nāve ir kaut kas tāds, kas notiek laika plūsmā, bet mēs esam no laika neatkarīgi.

Cerība ir tas, ka konstatējat – jūs vairs neatsakāties no domas, ka varat būt miris.

Jūs esat brīnums.

Jūs atrodat cerību, vienkārši atsakoties domāt, ka jūsu tuvinieks ir miris.

Viņa apziņa ir izgājusi no laika un telpas plūsmas, kurā jūs joprojām eksistējat. Mīlestība, kas plūst no sirds uz sirdi, joprojām pastāv – ja esat gatavi to saņemt.

2) Dodiet iespēju mīlestībai

Iepriekšminētās domas, protams, ir abstraktas, taču dodiet tām iespēju. Veiciet nākamo vingrinājumu.

Iedomājieties, ka pēc savas nāves esat pamodies citā pasaulē; jūs jūtaties vieglāks un mīlestības piepildīts. Visas rūpes, bailes un nastas ir izzudušas. Jūs jūtaties gaišāks, brīvāks un mīlestības piepildīts. Jūs domājat par cilvēkiem uz Zemes, kurus atstājat aiz sevis. Jūs jūtat viņus, redzat viņu rūpes, redzat, cik sasieti viņi dažreiz ir un iestrēguši idejās un aizspriedumos. Jūs redzat arī viņus cīnāties, lai no tiem atbrīvotos.

Jūsu paša zemes plāna rūpju un baiļu netraucēts, jūs pēkšņi piepildāties ar mīlestību un sapratni pret cilvēkiem, kurus atstājat aiz sevis. Jūs bijāt kāpurs; jūs esat kļuvis tauriņš. Visas bailes jūsos ir radījušas telpu mīlestībai.

Jūs cenšaties nosūtīt milzīgo mīlestību, ko jūtat iekšienē, tiem, kas palika aiz jums. Diemžēl viņi diez vai ir atvērti. Viņi ir pārāk iestrēguši savās stingrajās idejās, sāpēs – un, iespējams, skumjās par jūsu aiziešanu. Viņi ir pārliecināti, ka jūs tur vairs neesat, ka viņi vairs nav saklausāmi un sajūtami, un tādējādi viņi ir pilnīgi slēgti jūsu mīlestībai. Ir raidītājs, jūs, bet uztvērēji paši ir izslēgušies.

Kas viņiem jādara, lai atvērtu savas sirdis un sajustu lielo mīlestību

pret viņiem?

3) Atveriet savu sirdi

Tagad jūs esat palicēja lomā. Un mirušais, par kuru jūs sērojat, ir pārvērties mīlestības – mīlestības pret jums – avotā. Kā jūs varat atvērties šai mīlestībai? Kā jūs varat atvērt savu sirdi?

Sākumam: atverieties šai iespējai. Ja nekas nenotiek, ja jūs neko nemanāt, jūs pēc tam vienmēr varat šo iespēju noraidīt.

Tātad jūs esat atvērts iespējai, ka mirušais jums ir mīlestības avots. Bet šai mīlestībai ir vajadzīgs arī uztvērējs, kurš ir jānoskaņo. Šis uztvērējs ir jūsu sirds.

Rīkojieties šādi: dodieties uz savu sirdi, izslēdziet prātu un sajūtieta savu sirdi. Iztēlojieties mirušo kā skaistu starojošu Eņģeli – ļoti starojošu, pilnīgi piepildītu ar mīlestību pret jums.

Tad sakiet sev: es esmu gatavs saņemt šo mīlestību. Es jūtu, ka mūsu mīlestības saiknes pārsniedz nāvi; sirds savienojums ir mūžīgs.

Un tad jūtieta, kā sāk plūst mīlestība.

Sajūtieta to savā sirdī – jūs neesat viens. Jūtieta mīlestības avota ieskauts.

Saņemiet un atdodiet.

Pārejieta no savas ārējās realitātes – kur pastāv nāve – uz iekšējo realitāti, kur nāves nav, ir tikai mīlestība.

Tad padomājieta par savām sāpēm, bēdām – visām jūsu zemes plāna rūpēm. Ļaujiet tur maigi ieplūst mīlestībai.

Paļaujieties uz šo mīlestību. Nāves nav.

Vai tu tagad jūtieta labāk?

Visbeidzot – sirds realitāte.

Daudzi cilvēki godina divus elkus: telpu un laiku. Šie divi elki visu klasificē pa plauktiņiem, nodrošinot, ka viss ir kārtīgi nodalīts.

Šiem diviem elkiem ir bērns: nāve. Kad telpa un laiks ir visvareni, viss tiek sadalīts, un agri vai vēlu viss atdalās – vienotība ir ilūzija. Nāve, atdalīšanās no šķietamās vienotības, vienmēr uzvar. Cilvēki, kas intensīvi mīl, var uz visiem laikiem pazust mūžīgajā naktī.

No zinātnes skatpunkta šis tā saucamais acīmredzamais fakts jau sen ir novecojis. Laiks un telpa faktiski ir vienoti: telpas-laika kontinuumā; šis laiks-telpa nav virs visuma vienotības, bet ir tā sastāvdaļa. Tāpēc tādiem jautājumiem, cik liels un vecs ir visums, nav jēgas: visums nav kas tāds, kas pastāv laikā un telpā.

Gaisma stāv atsevišķi no laika un telpas. Visuma visa gaisma, ieskaitot pagātnes un nākotnes gaismu, ir vienā mūžīgā tagadnē.

Ja visums ir vienots, kāpēc lai mēs būtu atsevišķi?

Pieņemsim, ka dziļi sevī mēs stāvam atsevišķi no laika un telpas. To, ko ārējā pasaulē sauc par gaismu, iekšējā pasaulē sauc par Mīlestību.

Sirds realitāte ir mūžīgas mīlestības patiesība, un šīs mīlestības avots ir tas, kas mēs esam. Sirds realitāte nozīmē arī to, ka mēs varam izvēlēties piedzimt kā eņģelis visiem, no kuriem atvadījāties, kad devāmies uz citu valstību.

Iztēlojieties: katru reizi, kad kāds nomirst, mūsos kāda daļa izgaismojas; katru reizi, kad kāds nomirst, mēs jūtamies vairāk mīlēti. Nāve nav mīlestības beigas, bet gan mūžīgas beznosacījuma mīlestības mošanās. Kad mēs mirstam, pazūd mūsu bailes un rūpes, tā mazā, nereālā pasaule, kuru atstājam aiz sevis, lai mūsu patiesais Es varētu piedzimt kā mirdzoša mīlestības zvaigzne.

Nesakiet ardievas, bet apskaujiet mūžīgo mīlestību.

Kas notiek pēc nāves?

Gerits Gilens

Kāda izskatās pēc-dzīve? Galvenā atšķirība starp šo pasauli un viņpasauli ir tāda, ka pēc nāves ārējā pasaule ir mūsu iekšējās pasaules tiešs atspulgs. Uz zemes tas nav tik acīmredzams. Cilvēkus, kurus piepilda naidis un dusmas, var aptvert skaistums un bagātība, kamēr jutīgi un attīstīti cilvēki var klīst pa vientuļiem graustiem. Pēc-dzīvē mūsu apkārtne atspoguļo, cik lielā mērā mēs esam saiknē ar mūsu iekšējo sauli. Jo vairāk mīlestības, patiesības un skaistuma mēs nesam sevī, jo starojošāka un spilgtāka ir mūsu vide.

Iekšējā saule ir mūsu būtība: tā ir pastāvīga, mūžīga mūsu daļa. Nāves brīdī mēs sākam ceļojumu atpakaļ pie mūsu dziļākās daļas. Lai saprastu, kam šis ceļojums līdzinās, jūs varat iztēloties, ka zemi ieskauj divas valstības: astrālā sfēra un garīgā sfēra. Šīs sfēras tālāk dalās daudzās apakš-sfērās. Garīgā sfēra ir mūsu izcelsmes sfēra, mūsu dvēseles domēns. Tā ir mūžības, vienotības, gaismas, skaistuma un bezgalības mīlestība. Viss, kas cilvēkos ir no augstākajām vērtībām, savu izcelsmi rod tur. Tā ir vieta, kur mājā mūsu dvēsele, tās ir mūsu mājas. Mēs patiesībā nekad neesam atstājuši šo garīgo sfēru. Mēs vēl aizvien esam tur. Kad mēs mirstam, mēs to sākam pieredzēt kā ceļojumu atpakaļ uz šo vietu. Bet būtībā tas ir process, kurā mēs apzināmies, kas mēs patiesībā esam: pamošanās no sapņa par zemes dzīvi.

Šī pamošanās prasa laiku. Mēs nevaram vienkārši ļauties aiziet no visām ilūzijām un tumšajām jūtām par sevi, par cilvēka būtību, un par visumu, ko mēs esam uzkrājuši uz zemes. Mēs esam kļuvuši identiski mūsu zemes personībai, un šis identiskums var ietiepīgi saglabāties. Mūsu ilūzijas un identifikācijas atspoguļojas astrālajā atmosfērā, kurā mēs nonākam pēc nāves.

Astrālā sfēra

Pēc nāves cilvēka būtne ir brīva, brīva atgriezties savas izcelsmes garīgajā sfērā, brīva pašai radīt savu pašas realitāti. Bet šī brīvība ir arī lamatas, jo daudziem cilvēkiem nav iekšējās brīvības. Viņi sevi ir bloķējuši ar stingru pārliecību par to, kā darbojas dzīve, kas ir labi un kas ir slikti, un kas notiks pēc nāves. Un ir citi, kuri nav paverdzināti no pārliecības, bet no jūtām un vēlmēm, piemēram, no atkarībām vai dusmu vai mazvērtības jūtām.

Cilvēka domu un fantāziju vairuma avots ir bailes. Visas šīs bailēs balstītās domas un fantāzijas rada iekšēju stāvokli, kurš pēc nāves pārvēršas izejas formā astrālajā sfērā. Attiecīgi astrālā sfēra lielā mērā balstās uz bailēm un maldiem, kamēr garīgā sfēra balstās uz mīlestību un patiesību. Bet, tā kā cilvēki neapzinās, ka viņu domas ārēji atspoguļojas astrālajā sfērā, viņi savas domas uzskata par patiesām. Tās ir lielākās lamatas astrālajā sfērā: cilvēki joprojām ir stingrā, taču maldīgā pārliecībā, jo viņi šīs pārliecības apstiprinājumu redz sev apkārt.

Pēc nāves cilvēki parasti var sekot pa četriem ceļiem, kuri saistīti ar četriem apakšreģioniem astrālajā sfērā.

1. Dvēseles ceļš

Šim ceļam seko katrs cilvēks, kurš savas dzīves laikā zināmos brīžos ir pieredzējis skaidru kontaktu ar savu dvēseli. Tie ir brīži, kad jūs jūtaties patiesi dzīvi un iedvesmoti. Jūs jūtat prieku un mērķa sajūtu, jūs zināt, kas jūs esat un ko jūs vēlaties darīt ar savu dzīvi. Jūs izjūtat mīlestību pret dzīvi uz zemes un pret brāļiem cilvēkiem, un jūs zināt, ka visums būtībā ir labs. Ja jūs to esat pieredzējuši savas dzīves brīžos, šīs jūtas pēc nāves kļūst tikai stiprākas. Pēc-dzīvē izaugsmes process sākas, kad jūs pamazām kļūstat vienoti ar savu dvēseli, jūs to jūtat kā turpinājumu lielākai kļūšanai par to, kas jūs patiesībā esat. Jūsu zemes bailes un raizes pazūd un rada telpu laimei un atklāsmei. Kad aug jūsu iekšējā gaisma, arī jūsu vide kļūst skaistāka. Jūs kāpjat augšup pa sfērām, līdz jūs beidzot nonākat garīgajā sfērā, dvēseles sfērā, kuru nevar aprakstīt vārdos un nevar aptvert ar cilvēka prātu.

Astrālās sfēras valstību, kur sākas jūsu ceļojums, var saukt par Vasaras zemi. Tā atgādina brīnišķīgus zemes reģionus, bet vēl daudz vairāk

paradīzi. Par laimi, ir arvien vairāk un vairāk cilvēku, kuri seko šim ceļam. Tas ir ceļš, kurš ir atvērts ikvienam, saistītam ar apziņas attīstību, visiem, kuri vēlas augt un mācīties. Šis ceļš ir katram, kurš nav iestrēdzis stingrā pārliecībā un negatīvās jūtās. Faktiski tas ir atvērts katram cilvēkam, kurš joprojām spēj labi pasmieties par sevi.

2. Personības ceļš

Cilvēki, kuri savu dzīvi ļauj stūrēt ārējiem notikumiem un impulsiem, seko šim ceļam. Viņi, protams, nav sliktāka šķira, bet viņi neklausās savas dvēseles balsi un tā vietā dzīvo ar to, ko no viņiem prasa sabiedrība. Viņiem nav stingru viedokļu, un savu dzīvi viņi parasti dzīvo klusi. Pēc nomiršanas viņi astrālajā sfērā ienāk vidē, kura ir ļoti līdzīga viņu zemes videi. To astrālajā sfērā sauc par “reālo reģionu”, jo tas ir līdzīgs zemei. Šeit ir atrodamas dažas zemes pilsētas, gandrīz pilnīgi neskartas, bet ar daudzām vecām ēkām, kuras sen ir pazudušas uz zemes, bet joprojām pastāv šeit. Kopumā šī sfēra ir ļoti skaista: zaļas ainavas, piepildītas ar draudzīgām pilsētām un ciemiem. Cilvēki, kuri nonāk šeit, bieži neapzinās, ka viņi ir miruši, jo viss izskatās tik līdzīgi zemei, un tāpēc, ka viņiem nav bijusi pārliecība par dzīvi pēc nāves.

Tomēr šeit klāt ir pavadoņi, kuri pakāpeniski mēģina šos cilvēkus atvērt garīgumam. Bieži vien tas notiek veiksmīgi, jo cilvēki, kuri šeit ierodas, savos uzskatos nav dogmatiski. Raksturīgi, ka cilvēkus, kuri dzīvo lauku rajonos, pavadoņiem ir vieglāk sasniegt nekā cilvēkus, kuri dzīvo pilsētās. Materiālās realitātes ilūzijas spēcīgākas ir pilsētās.

Reiz uzturēšanās šajā sfērā beidzot tuvojas beigām. Vai nu ir notikusi savienošana ar dvēseli, un personība paceļas uz garīgo sfēru, vai arī dvēsele pieņem lēmumu iemiesoties atkal, un šīs personības enerģija pāriet uz nākamo dzīvi. Iziešana no astrālās sfēras dažreiz tiek saukta par “otro nāvi”. Augstākās būtnes personībai izskaidro, ka tagad ir pienācis laiks atvadīties no viņas pašreizējās eksistences. Viņš vai viņa paņem sev atvaļinājumu ar plašu atvadu rituālu saviem draugiem, zinot, ka viņi atkal tiksies cits ar citu. Dažreiz šo izešanu personība izjūt kā traģēdiju, tas ir saistīts ar faktu, ka viņam vai viņai vēl nav laba savienojuma ar savu dvēseli. Tad viņa ļauj gaismai kūlim, kurš nāk no viņas dvēseles un formē jaunā iemiesojuma sēklu.

3. Ilūziju ceļš

Šim ceļam bieži seko cilvēki, kuriem nav laba savienojuma ar savu dvēseli, bet ir ļoti spēcīga reliģiska pārliecība. Padomājiet, piemēram, par reliģiskajiem fundamentālistiem. Tie ir cilvēki ar stipri duālistisku pasaules uzskatu, viņi ir pārliecināti, ka viņiem ir taisnība, un katru, kurš viņiem nepiekrīt, uzskata par sliktu vai pazudušu. Jo vairāk pārliecība balstās uz bailēm, jo stingrāks un determinētāks, un duālāks ir no tā izrietošais viedoklis. Pēc tam, kad nomirst, šādas personas nonāk debesīs, kuras ir tieši tādas, kādas viņām tās iztēlojās. Bet, tā kā kontakts ar dvēseli šeit iztrūkst, šīs personas kļūst arvien nelaimīgākas. Arī uz zemes viņas bija nelaimīgas, bet viņām vēl bija ilūzija, ka debesīs viss būs citādi.

Šī valstība bieži tiek saukta par “viltus debesīm”. Tas ir viens no astrālās sfēras zemākajiem reģioniem. Jo cilvēki šeit ir ļoti stipri pārliecināti, ka viņiem ir taisnība, pavadoņiem viņus ir grūti sasniegt. Ļaujiet man sniegt tam piemēru. Dažās kristiešu aprindās tiek uzskatīts, ka pēc nāves mēs ne uzreiz dodamies uz debesīm, bet kapā gaidām pēdējo tiesu. Tā rezultātā astrālajā sfērā var atrast “kapsētas”, kur mirušie savā astrālajā formā ir palikuši kapos. Protams, viņi jūtas nelaimīgi. Pavadoņi, kuri vēlas viņiem palīdzēt, tiek uzskatīti par sātaniem, kuri vēlas viņus pierunāt doties uz elli.

Astrālajā sfērā ir daudz šādu “debesu” kā rezultāts visu veidu stingriem uzskatiem. Cilvēki tur jūtas ļoti nelaimīgi, bet, neskatoties uz to, atsakās pamest savu pārliecību. Katru mīlošu mēģinājumu viņiem palīdzēt viņi izjūt kā sātana kārdināšanu. Viņi bieži ir noraizējušies, ka viņi ir slikti, jo viņi ir nelaimīgi un neuzdrošinās to atzīt atklāti.

Bieži gadās, ka tādās astrālās “debesīs” parādās līderi. Tās ir mirušas personas, kuras ir bijušas un joprojām ir pilnīgi absorbējošas savās lomās un, piemēram, ir pārliecinātas, ka viņas ir Kristus vai kāds cits liels meistars. Turklāt par tādiem viņus atzīst arī citi šajās debesīs. Sektas līderis, kurš savas zemes dzīves laikā tika uzskatīts par apgaismotu meistarū, bieži turpina savu lomu pēc nāves. Tā kā šī valstība atrodas vistuvāk zemei, attiecībā uz vibrāciju, ekstrāsensi un mediji bieži uzņem enerģiju un informāciju no šīs valstības. Tas ir

daudzu viltus pravietojumu un maldīgas čenelētas informācijas avots.

Informācija, kas izplatās no šīm “debesīm”, bieži ir ļoti duālistiska, morāliska, tiesājoša un pilna ar šausmīgām prognozēm, kuras izrādās nepatiesas. Šīs sfēras “skolotāju” vārdi atspoguļo viņu pašu bezdvēseliskās personības. Diemžēl, uz Zemes ir daudz cilvēku, kuri ir noķerti šo skolotāju slazdos, jo šīs ilūziju sfēras spēks pār cilvēci joprojām ir ļoti liels. Bet galu galā vienmēr būs tā, ka patiesība ved pie laimes, un maldi pie ilūzijas, patiesībai ir lielāks spēks un tā galu dominēs. Tomēr tas var prasīt ilgu laiku, līdz cilvēki to uzzinās, jo īpaši, ja viņi ir astrālajā plānā, kur jūs brīvi varat radīt tik daudz ilūziju, cik vēlaties. Neskatoties uz to, cilvēki galu galā nonāk izbrīnā, kā viņu uzskati var būt patiesi, jo tie, šķiet, rada tik daudz nelaimju. Tad viņi sāk šaubīties par saviem vislolotākajiem uzskatiem un dogmām, tāpēc galu galā viņu iekšējā balss uzvarēs viņu murgus. Un, kad tas notiks, sāks ceļu atpakaļ pie gaismas sākuma.

4. Vientulības ceļš

Ir arī cilvēki, kurus neapgrūtina fiksētas vai viltus idejas, bet drīzāk negatīvas jūtas: naidis, dusmas, aizvainojums. Viņi bieži saviem līdzcilvēkiem ir nodarījuši nopietnas sāpes un ciešanas. Persona, kura dzīvē ir atraidījusi savu iekšējo gaismu, nonāk astrālās sfēras daļā, kura ir tumša un vientuļa. Tā kā gaismas, kura nes skaistumu un harmoniju, šeit trūkst, cilvēki reizēm pieņem necilvēcīgas formas. Vēl, tā kā viss šeit ir tik tumšs un nožēlojams, ir iespējama arī atpestīšana. Ja jums apkārt ir tikai briesmoņi un tumsa, ir skaidrs, ka kaut kas ir nepareizi. Negatīvās emocijas, kas pārņem jūs, galu galā sāk zaudēt savu varu, jo tās vienīgi rada lielāku tumsu.

Pakāpeniski nāk sapratne, ka visu veidu lietām, kuras likās tik svarīgas zemes dzīves laikā, piemēram, varai, naudai, īpašumam un prestižam, gaisma nepiemīt. Mazā gaisma, kāda šeit bija, kļūst skaidrāka. Cilvēki atceras kādu skaistu mirkli no savas zemes dzīves: labu vārdu, skaistu ziedu. Viņi sāk šīs lietas pārvērtēt un tādā veidā rada atvēršanos: šīs personas kļūst pieejamas pavadoņiem. Ilgais ceļš atpakaļ var sākties. Bieži vien tiek izdarīta izvēle par jaunu dzīvi uz zemes: dzīvi, kura rāda ceļu uz lielāku iekšējo gaismu.

Sods un karma

Mūsu domas par nāvi un to, kas nāk pēc tam, joprojām bieži nosaka tādi jēdzieni kā sods un karma. Gandrīz visās kultūrās eksistē ideja, ka pastāv augstāka vara, kas soda. Ja mēs esam slikti, mēs nonāksim ellē, jeb mums ir jāsamierinās ar smagu karmu. Parasti šīs idejas ir izveidojuši zemes valdnieki, kuri vēlas saglabāt savu varu un kuri ir pret jebkādu brīvību. Bieži vien viņu doktrīna izmanto šādu formu: “Mēs esam Dieva nolikti pār jums, un, ja jūs to nevarat pieņemt un neievēroat mūsu likumus, Dievs jūs sodīs ar mūžīgo ellē.” Vai vēl kaut ko izsmalcinātāku: “Mēs bijām tikumīgi iepriekšējā dzīvē, un tāpēc mums tagad ir bagātība un vara; jūs pēdējā dzīvē bijāt slikti, un tāpēc jūs tagad esat nabagi un nelaimīgi. Bet, ja jūs pacietīgi pieņemat jums piešķirto lomu, viss būs labāk nākamajā dzīvē.”

Vislabāk tas vienmēr strādā, vismaz no tāda valdnieka viedokļa, ja cilvēkiem rada bailes sakarā ar viņu dabiskajām tendencēm: piemēram, seksualitāti. Mērķis ir pārliecināt cilvēku, ka viņi ir slikti pēc būtības un ir pelnījuši sodu. Cilvēkus, kuri domā, ka viņi ir slikti un jūtas vainīgi, ir viegli kontrolēt organizācijai, kura apgalvo, ka tai ir monopols uz patiesību. Ja jūs varat cilvēkus nostādīt stāvoklī, kad viņi domā, ka ir slikti, un tic, ka jūs esat viņu pestītājs, jums ir vara pār viņiem. Salīdzinājumā ar šīm idejām ateisms – no garīgā skatpunkta – ir milzīgs solis uz priekšu.

Visumā nav tādas lietas kā augstāka personība, kura uzliek sodus. Nav ne nosodoša Dieva, ne arī Karmas Valdnieku, kuri sūta mums nelaimīgu dzīvi. Taču darbībām ir sekas. Kad ziemā ir sals, un es esmu ārā bez jakas, tad man ir auksti. Tas nav sods, bet manas rīcības rezultāts.

Katru reizi, kad mēs mūsu dzīves laikā sāpinām līdzcīvēkus, mēs mūsu iekšējās saules gaismu atvirzām mazliet tālāk. Šī iekšējā saule ne tikai ir atbildīga par mūsu iekšējo gaismu un mūsu skaituma, labestības un patiesības jūtām, viņa mūs ar sevi savieno ar citu cilvēku iekšējām saulēm un ar visuma iekšējo sauli. Sāpināt otru nozīmē teikt “nē” dzīves iekšējai vienotībai. Tas saka “nē” mūsu dvēselei un saka “nē” arī mums pašiem. Rezultāts ir dziļa vientulība un iekšējs tukšums,

piepildīts ar negatīvām jūtām. Noziedznieku acīs – it īpaši, ja viņi pirms tam nekad nav nonākuši tiesā – mēs nekad neredzam prieku vai laimi. Tas nav sods, bet tiešs rezultāts viņu veiktajai izvēlei. Viņi vienkārši teica “nē” savam iekšējam prieka un laimes avotam.

Pēc nāves šī iekšējā tumsa atspoguļojas apkārtējā astrālajā sfērā. Astrālajā valstībā ārējais atspoguļo iekšējo ļoti tieši. Ja nav iekšējās gaismas, nav arī ārējās gaismas. Nespeciālistam var likties, ka tur dzīvojošās personas tiek sodītas par viņu dzīvi uz zemes, bet, skatoties no iekšienes, šeit pūles prasa jebkuras izmaiņas. Šie cilvēki jutās tukši un nelaimīgi uz zemes, un tagad viņi joprojām jūtas tāpat. Vienīgā atšķirība ir, ka tagad viņi saskaras ar savu iekšējo tumsu caur ārējo vidi, kas to patiesi atspoguļo.

Ceļš atpakaļ uz gaismu

Ceļš atpakaļ uz gaismu rodas no vēlmes pēc gaismas. Pat ja cilvēku ietin dziļākā tumsa, viņš nekad pilnīgi nav atdalīts no savas dvēseles. Joprojām ir fragmenti no atmiņām par skaistumu un laimi. Pakāpeniski rodas izpratne, ka vardarbība un vara nav veids, kā atklāt gaismu, bet drīzāk ved prom no tās. Mīlestību nevar iegūt ar spēku. Visas šīs mazās atmiņas tagad veido sēklas pieaugošanai vēlmei pēc laimes, mīlestības un skaistuma, iekšējā pasaule mīkstinās, un persona kļūst pieejama pavadoņiem. Šie pavadoņi sāk viņam vai viņai skaidrot, ka ceļu atpakaļ pie gaismas var atrast caur līdzjūtību, mīlestību un maigumu.

Tomēr, jo tālāk mēs esam aizgājuši no mūsu iekšējā avota, jo ilgāks būs ceļš atpakaļ. Kāds tad īsti ir šis atgriešanās ceļš? Tas ir ceļojums, atceroties un no jauna atklājot, kas mēs patiesībā esam, līdz visa nepatiesība ir atlaista un aizstāta ar patiesību. Savā būtībā nepatiesība nozīmē dalīšanu: pārliecību, ka visums ir sadalīts bezgalīgi daudzās daļās – mazos ego –, kuri visi ir pretrunā cits citam. Nepatiesība ir ideja par cīņu “visi pret visiem”, kurā vienotības realizācija visu citu lietu ēnā ir pilnīgi zaudēta. Kā atrisināt šo dalīšanu? Tas nozīmē saprast visus šos ego no iekšējā līmeņa un sākt apkampt visas daļas, pret kurām mēs esam cīnījušies vissmagāk. Piemēram, persona, kura ir diskriminējusi atšķirīgas rases cilvēkus, izvēlēsies dzīvi, kurā viņa pati

tiks pakļauta diskriminācijai. Šādā veidā attīstīsies viņas izpratne. Rezultāts galu galā ir apzināšanās, ka visi atdalītie “ego” ir savienoti. Tad mīlestība un gaisma no dvēseles atkal sāk plūst.

Izvēli gūt noteiktu pieredzi uz zemes izdara dvēsele. Kad zemes personības apzināšanās joprojām ir tālu prom no dvēseles, dvēseles izvēles būs izjūtamās savā veidā, ka vara nāk no ārpuses: Dievs vai karma. Bet karma galu galā nav nekas vairāk, kā mācības, kas nepieciešamas apziņai, lai augtu, un šīs mācības dvēsele izvēlas pati. Visi tā saucamo garīgo tehniku veidi, kuri cenšas likvidēt mūsu karmu, piemēram, sadedzinot to, ir muļķības. Karmas mērķis ir dziedināt un atjaunot saikni ar jūsu dvēseli. Tiklīdz jūs atveraties savai iekšējai gaismai, tam, kas jūs patiesībā esat, jūsu karma beidzas: mācība ir apgūta.

Man reiz bija klients, sieviete, kura turējās pie attiecībām, kas darīja viņu ļoti nelaimīgu, jo viņa domāja, ka tā bija viņas karma. Taču, kad es pieskaņojos viņas dvēselei, es jutu, ka visums – viņas dvēsele – vēlējās viņai iemācīt pacelties sev pāri. Viņa domāja, ka savs posts viņai ir jāiziet pacietīgi, kad patiesībā tas bija mērķis pacelties sev pāri un saņemt laulības šķiršanu. Pēc tam, kad viņa to izdarīja, viņa bija atrisinājusi savu karmu. Tādējādi karmas mērķis nekad nav likt mums ciest, bet likt augt. Ciešanas rodas tikai tad, kad mēs izaugsmei pretojamies. Ja mēs pretojamies veikt izvēli, kura veicina mūsu izaugsmi un labklājību, mūsu piedzīvo postu mēs sajūtam kā bezjēdzīgu un bezcerīgu, un tās pēc būtības ir ciešanas.

Līdz ar mūsu apziņas augšanu mēs pamazām saprotam, ka mūsu pretestība tam, ko mums piedāvā dzīve, ir reāla problēma. Karmas vietā mēs sākam apzināties savus uzdevumus kā mūsu pašu dvēseles mērķi. Mēs saprotam, ka grūta pieredze nav, lai radītu mums ciešanas vai liktu upurēt sevi, bet gan, lai mēs apzinātos, kas mēs patiesībā esam, un atjaunotu mums sajūtu, ka viss iekšēji ir savienots. Nākamajā posmā, kurā apziņa arvien vairāk sakrīt ar dvēseli, viss, kas ar jums notiek jūsu dzīvē, izskatās kā jūsu brīvā izvēle. Jūsu ceļojums atpakaļ pie gaismas ir gandrīz pabeigts.

Par nāvi un miršanu

Ješua čeneligs caur Pamelu Kribi

Es esmu Ješua. Es esmu ar jums kā brālis un draugs. Es vēlos, lai jūs neuzlūkotu mani kā autoritāti ārpus jums. Kad jūs augat kā bērni, jums vispirms māca klausīties vecākus un ievērot viņu noteikumus. Vēlāk, kad dodaties uz skolu, jums saka, ka jums ir jāspēlē pēc skolas noteikumiem un jāuzklausā skolotāji, jo viņi zina vairāk nekā jūs. Kad jūs kļūstat vecāki un pabeidzat izglītību un sākat strādāt, jums liek uzklaut priekšnieku, bosu, jūsu darba devēju. Tātad jau no agras bērnības jūs mācāties klausīties un paklausīt. Jūsu prātā ir doma, ka jūs neko nezināt, un ārējai pasaulei jūs ir jāinformē, jāpasaka, kas ir pareizi vai nepareizi un ko darīt.

Un tāpēc, ka es jums to skaidroju, jūs saprotat, ka tas, kas jums ir teikts, nav patiesība, jūsos jau ir zināšanas neatkarīgi no tā, ko citi jums ir teikuši. Es esmu šeit, lai atgādinātu jums par šīm jūsu zināšanām, kuras jums ir neatkarīgi no jebkuras ārējas autoritātes. Es neesmu šeit, lai pateiktu, ko jums darīt ar savu dzīvi. Es neesmu kā vecāks un neesmu kā priekšnieks. Es esmu jūsu draugs, un mans mērķis ir jūs stimulēt un mudināt ticēt sev.

Es zinu, ka garīgumā pastāv tradīcijas, kurās skolotājam vai guru, vai kā jūs viņu saucat, ir jābūt autoritātei, kas dod jums visu veidu noteikumus, kas jāievēro, piemēram, cik bieži medītēt, ko ēst un ko neēst, vai pat dod padomus, ar ko precēties un ar ko ne.

Es neesmu tāda tipa skolotājs. Mana mācība ir radikālāka, revolucionārāka – *jūs paši esat sev skolotāji*. Sabiedrība ir ļoti smagi strādājusi, lai jūs to aizmirstu, bet jūsu uzdevums ir atrauties no sabiedrības idejām un noteikumiem un koncentrēties uz jauno apziņu, jauno apziņu, ko jūs nesat sevī un esat šeit, lai paustu šajā pasaulē. Es jūs uztveru ļoti nopietni. Es neskatos uz jums tā, it kā jūs būtu vienkārši studenti. Un, tā kā es jūs uztveru nopietni, es nesniegšu jums vienkāršas vadlīnijas.

To visu pateicis, es tagad vēlos pievērsties nāves un miršanas tēmai. Es

vēlos pievērsties tam, kas notiek, kad jūs piedzīvojat priecīgu nāvi. Lai piedzīvotu priecīgu nāvi, jums jābūt gataviem nāvei. Jums ir jābūt sajūtai, ka būtībā esat paveikuši to, ko gribējāt paveikt vai piedzīvot savā dzīvē. Tā ir sajūta dziļi jūsos. Joprojām var būt daudzas lietas, ko jūs vēlētos darīt, piedzīvot, bet būtībā jums ir jāsaņem, ka "es savā dzīvē darīju to, pēc kā es atnācu".

Tātad, lai izjustu šo piepildījuma vai sasnieguma sajūtu, gatavojoties nāvei, jums ir jāsaņem dzīvot savu dzīvi agri. Tāpēc ir tik svarīgi jaunībā vai pieaugušā vecumā dziļi izjust to, kas ir jūsu sirdī, un patiesi sekot savai sirdsbalsij vai aicinājumam. Un atkal sabiedrības vai autoritātes, ģimenes – vienalga – ārējās balsis var novērst jūs no jūsu patiesajām sirds vēlmēm.

Cilvēki, kuri paliek uzticīgi tam, pēc kā patiesi ilgojas viņu sirds, mirst priecīgāk, jo dvēseles līmenī – *un jūs esat dvēseles* – jūs zināt, ka šī dzīve reiz beigsies, ka jūs atstāsiet šo skaisto ķermeni aiz sevis. Dvēsele to zina, un tās prioritāte nav izbēgt no nāves vai dzīvot, lai kļūtu pēc iespējas vecāki. Tās prioritāte ir izpausties un piedzīvot to, ko tā vēlas piedzīvot šajā dzīvē.

Dosimies kopā ar mani tagad uz miršanas brīdi. Jūs varat iedomāties sevi mirstam, jo esat piedzīvojuši nāvi daudzās dzīvēs, tāpēc jums nav īpaši jāredz sevi mirstam, vienkārši iedomājieties, ka atrodaties ķermenī un gatavojaties pāriet uz otru pusi. Kad jūs nomirstat normāli, mierīgi, jūs lēnām pamanāt, kā jūsu apziņa arvien mazāk jūt pieķeršanos savam ķermenim. Tas ir tā, it kā jūs ļautu ķermenim attālināties, un vairāk vai mazāk jūs peldat ap to ar savu apziņu.

Bieži vien pirms nāves ir kāds posms, kurā jāatvadās no saviem mīļajiem, no apkārtējās pasaules un savām atmiņām, un šis posms bieži ir ļoti emocionāls. Ir svarīgi ļaut šīm emocijām būt tādām, kādas tās ir, un, ja tas vēl ir iespējams, parunājieties ar cilvēkiem, kurus atstājat, pasakiet viņiem, ka mīlat viņus, augstu vērtējat. Ja joprojām ir kaut kas, par ko jums patiešām ir žēl, ko jūs nožēlojat, tas noņems no jūsu sirds smagumu runāt par to, ja izteiksiet to saviem mīļajiem.

Jūs it kā attīrāties, un tad dabiski, nāvei tuvojoties, jūs kļūstat mazāk emocionāli un iekšēji klusāki, kā cilvēkam jums vairs nebūs daudz ko

runāt, un jūs sākat patiešām atrauties no fiziskās pasaules. Ja esat atvērti priekšstatam par pēcnāves dzīvi, ja jūs patiesi ticat, ka jūsu dvēsele ceļo tālāk, tad jūs sāksiet redzēt citu pasauli, debesu pasauli jeb pēcnāves pasauli. Jūs sāksiet redzēt neticami skaistuma un miera attēlus, un jums būs ļoti maigas, mierīgas sajūtas. Šķiet, ka tur ir enerģijas, piemēram, cilvēki vai pavadoņi, lai gan jūs, iespējams, viņus neredzat. Ir sajūta, ka ir kāds, kas jūs sagaidīs, palīdzēs pāriet.

Daži cilvēki mirst apzināti, bet citi cilvēki mirst bezsamaņā vai miega stāvoklī. Cilvēkiem, kuri mirst neapzināti, pēc fiziskās nāves būs sajūta, it kā viņi būtu pamodušies no miega. Un dažiem no viņiem, kad viņi pamostas, šķitīs, ka viņi joprojām atrodas gultā, kur viņi nomira, slimnīcas gultā vai savā gultā mājās.

Taču būs pavadoņi, palīgi no otras puses, kas viņiem paskaidros, ka viņi ir pārgājuši. Dažiem cilvēkiem ir grūti to saprast, ja viņu prāts nav skaidrs vai ir mazliet apmulsis. Tad varētu paiet zināms laiks, lai viņi saprastu, ka viņi patiešām ir miruši. Taču vienmēr ir vairāki pavadoņi, kas viņiem palīdzēs un vadīs viņus.

Cilvēkiem, kuri nomirst apzināti, ir mazāk problēmu saprast, ka viņi ir šķērsojuši robežu, ka viņi ir miruši. Abi veidi ir pareizi, taču apzināti nomirt ar miera un atdošanās sajūtu ir skaista pieredze. Ir milzīgas atbrīvošanās sajūta. Lai gan cilvēka ķermenis ir iespaidīga un brīnumaina lieta, tas ierobežo jūsu pieredzi, un, izejot no tā, jūs jūtat milzīgu brīvību.

Lai piedzīvotu mierīgu un priecīgu nāvi, ir svarīgi strādāt ar dabisko procesu, kas norit pirms nāves un tās laikā. Dabiskais process sākas, kad saprotat, ka mirstiet. Piemēram, ja esat ļoti slimi un nav iespējams izārstēties, dabiskais process ir pieņemt to un tad nostāties pretī emocijām, kādas tur būs, – emocijām atvadoties.

Pieņemt, ka jūs mirstiet, ir liels solis. Jo bieži cilvēki cenšas cīnīties pret procesu, un parastā medicīniskā pieeja ir mēģināt uzturēt jūs dzīvus pēc iespējas ilgāk. Bet, lūdzu, izmantojiet arī savu iekšējo apziņu, savu intuīciju, lai sajūtu, ka nu pietiek un ka esat gatavi pieņemt, ka nāve pienāks. Jo, ja jūs pieņemat nāvi un pēc tam ejat tai līdzi, jūs varat iet blakus dabiskajam miršanas procesam un ieiet fāzē, kad atvadāties, sarunāties ar mīļajiem, iziet cauri šai emocionālajai stadijai un pēc tam

– iziet no fiziskās fāzes.

Nobeigumā es vēlos teikt un uzsvērt, ka nāve un miršana ir ļoti dabisks process. Tam nav jābūt sliktam vai skumjam, lai gan tas ir ļoti emocionāls. Nāve ir kā atdzimšana, un tā ir atdošanās.

Cilvēki sliecas kontrolēt dzīvi un pat kontrolēt nāvi. Ja vēlaties piedzīvot priecīgu nāvi, tad jums ir jāatbrīvojas no šīs prāta kontroles un jāplūst šim procesam līdzī intuitīvākā veidā.

Iepriekš aicināju jūs iedomāties, ka atrodaties fiziskajā ķermenī un lēnām atlaižat to. Un šajā sakarā es aicinu jūs koncentrēties uz vienu lietu, un tas ir brīdis, kad atstājat savu ķermeni. Iztēlojoties, ka esat tauriņš, kas izlien no kokona. Galu galā jūs varat izplest savus debesu spārnus un sajūst, kā tas ir, – lidot.

Jūs jūtaties neticami laimīgi un priecīgi un saistīti ar dzīvi. Laimīga nāve sasaista jūs ar dzīvi, liek justies ļoti dzīviem. Tā kā Zeme joprojām ir diezgan smaga, ļoti blīva vieta, kur atrasties, un lielākā daļa cilvēku ir pieraduši justies iekšēji miruši vai daļēji miruši, nāve un pāreja uz pēcnāves dzīvi bieži vien atgriež jūs dzīvē, liek justies pilnīgi dzīviem.

Atbrīvojieties no baismīgiem nāves tēliem un ticiet, ka jūs varat piedzīvot priecīgu nāvi un ka jūs vienmēr ieskauj palīdzība un labestības un laipnības spēki.

Nāve un tas, kas aiz tās

Ješua čeneligs caur Pamelu Kribi

Dārgie draugi, iemīļotie gaismas eņģeļi! Es sveicu jūs visus.

No Kristus enerģijas, kuru es, Ješua, sasniedzu, sirds es stiepju jums pretī roku un sveicu jūs.

Mīļotie eņģeļi! Ziniet, ka pa jums rūpējas, ka jūs mīl bez nosacījumiem, pat tagad, kad jūs atrodaties ķermenī no miesas un asinīm, mirstīgā ķermenī. Pat atrodoties šīs laicīgās mājas ierobežojumos, jūs aizvien esat neapšaubāma daļa no Dieva, Mājām, kuras jūs tā vēlaties. Jūs nekad pa īstam nepametāt Mājas, taču jūs neatpazīstat mūžīgo liesmu, kura vienmēr deg jūsos. Pieskarieties šai gaismai tagad, parūpējieties par sevi, uzziniet, kas jūs esat. Gaisma, kura deg jūsos, ir tik brīnišķīga un tīra. Kā jūs varat šaubīties par to?

Šodien mēs parunāsim par miršanu. Ar nāvi ir saistīts daudz baiļu. Bailes no anihilācijas, bailes no aizmirstības, bailes, ka jūs aprīs lielais melnais caurums, asociēts ar nāvi. Kā tas bieži notiek zemes dimensijā, jums ir tieksme apgriezt lietas kājām gaisā un iztēloties tās pilnīgi otrādi attiecībā pret to, kā tās patiesībā ir. Īstenībā nāve – tā ir atbrīvošanās, atgriešanās mājās, tā ir atceršanās, kas jūs patiesībā esat.

Kad atnāk nāve, jūs bez pūlēm atgriezāties savā dabiskajā esības stāvoklī. Jūsu apziņa sajaucas ar gaismas liesmu, kas ir jūsu patiesā identitāte. Zemes nasta nokrīt no jūsu pleciem. Atrašanās fiziskajā ķermenī uzliek jums ierobežojumus. Tā ir taisnība, ka jūs iegrimāt šajā ierobežotības stāvoklī pieredzes iegūšanas iespējas dēļ, kuru tā var jums piedāvāt. Tomēr, neskatoties uz to, iespēja atgriezties pie sava dabiskā eņģeliskā stāvokļa dod laimes sajūtu. Eņģelis jūsu iekšienē mīl lidot un būt brīvs, brīvi izzināt pasauli miriādes, kuras veido visumu. Eksistē tik daudz lietu, kuras var izpētīt un izmēģināt. Piedzimdami zemes ķermenī, jūs vairāk vai mazāk zaudējat saikni ar šo eņģelisko brīvību un neierobežotās eksistences sajūtu.

Lūdzu, pievienojieties man tagad, jo mēs atgriezīties atpakaļ, brīdī pirms jūsu iegremdēšanās pašreizējā inkarnācijā. Iekšējā līmenī jūs atļāvāt sev sākt šo zemes dzīvi. Tā bija apzināta izvēle. Iespējams, jūs aizmirsāt par to un dažreiz šaubāties, vai patiešām gribat šeit būt. Taču bija brīdis, kad jūs teicāt “jā”. Tā bija drosmīga izvēle. Tas bija lielas varonības akts – uz laiku samainīt savu eņģelisko brīvību un bezgalības sajūtu pret piedzīvojumu kļūt cilvēkam, kļūt mirstīgam. Šis piedzīvojums tur savu solījumu, kas padara to vērtīgu. Sajūtiert šo “Jā!”, kurš reiz pacēlās jūsu dvēselē. Atcerieties, kā jūs pievilka Zemei. Sajūtiert, kā jūs pieskārieties Zemes realitātei, un sajūtiert brīdi, kad jūs nolaidāties embrijā jūsu mātes vēderā. Jūs varat pamanīt zināmu smagumu, kas aptver planētu Zeme, kaut kādu mijkkrēslī vai blīvumu.

Uz Zemes ir tik daudz ciešanu. Sāpes, zaudējumi, bailes, negatīvas domas – tā ir Zemes kolektīvās atmosfēras daļa. Un tas ir tas, caur ko jūs, tikko iemiesojusies dvēsele, ejat. Jūsu gaisma atrod sevi ejam caur šo tumsu, un neizbēgams aizmirstības aizsegs krīt pār jūsu sākotnējo eņģelisko apziņu. Sajūtiert šī notikuma skumjas un aiz tā esošo varonību un vīrišķību. Jūs sev noteicāt: “Es gatavojos to izdarīt. Atkal es gatavojos iesakņot sevi Zemes realitātē, lai atrastu manu paša gaismu, lai atpazītu to, atklātu to no jauna un dotu to šai pasaulei, kurai tā tik ļoti ir nepieciešama.”

Jā, tas bija lēciens nezināšanā. Pagaidu atteikšanās atcerēties to, kas jūs esat. Atmiņas trūkums par neierobežoto esības stāvokli – tā ir cilvēciskās eksistences daļa. Jūs aizmirsāt, ka jūs esat drošībā un brīvībā neatkarīgi no tā, kur atrodaties. Kā cilvēciskas būtnes jūs esat nodomājuši atgriezt sev šo dabisko brīvības un drošības stāvokli. Jūsu ceļā jūs varat iekrist spēku lamatās, kuri, varētu likties, piedāvā jums to, ko jūs meklējat, taču faktiski padara jūs atkarīgus no kaut kā ārēja. Jūs varat paļauties uz ārējiem spriedumiem, kā jāuzvedas, lai kļūtu mīlēti. Šie Māju viltus tēli, šie aizvietotāji, ved jūs pie skumjām un depresijas. Patiešām, ceļojums no debesīm uz Zemi bija grūts. Nāve tomēr pārvieto jūs atpakaļ uz mūžīgās mīlestības un drošības plānu. Mirstot jūs atgriezāties pie tā, kas jūs bijāt vienmēr. Ja jūs mirstat apzināti, ja jūs varat pieņemt nāvi un samierināties ar to, miršana kļūst par priecīgu notikumu.

Kas notiek, kad jūs mirstat? Pirms jūs nomirstat, jūs izejat atvadīšanās un

atlaišanas stadiju. Šajā fāzē jūs atvadāties no zemes dzīves un saviem mīļajiem. Tas var būt grūti, taču tai pašā laikā tas dod jums iespēju dziļi aizdomāties par sevi, par to, ko jūs iemācījāties un ko paspējāt izpildīt uz Zemes šīs iemiesošanās laikā. Bēdās, kuras jūs jūtat, atlaižot savus mīļotos, kļūst pat vēl skaidrāks, kas saista jūs ar viņiem. Tieši mīlestības saikne ir nemirstīga. Šī saikne ir tik stipra, ka bez traucējumiem pāriet pāri nāves robežai. Mīlestība – tas ir neizsmeļams avots, mūžīgi sniedzošs augšanu jaunai dzīvei. Nebaidieties pazaudēt savus mīļotos, jo tieši šajā atvadu brīdī beznosacījuma mīlestības saiknes pastiprinās un dod sākumu jaunai dzīvei. Un tas patiešām tā ir: šķīrāties mīlestībā, jūs atkal satiksies. Jūs atkal viegli atradīsiet viens otru, tāpēc ka īsākais ceļš pie otra paliek sirds ceļš.

Ja jūs mīlējāt kādus, kas jau ir aizgājuši, jūs varat būt pārliecināti, ka viņi ir līdzās jums sirds līmenī. Sajūtiēt viņu klātbūtni, jo viņi vienmēr ir šeit un sveic jūs. Viņi jūtas neapgrūtināti un brīvi. Viņi ir brīvi no šaubām, kuras sagādāja tik daudz nemiera uz Zemes, un viņi alkst dalīties ar jums mīlestībā un labsirdībā, kas pieejami jums jebkurā laikā.

Paliekošie bieži asociē šo fāzi pirms savu mīļoto nāves ar skumjām un zaudējumu. Tas ir dabiski – apraudāt mīļoto aiziešanu. Tas ir dabiski – skumt un alkt pēc viņu fiziskās klātbūtnes. Taču mēs aicinām jūs mēģināt sajūst, ka viņu aiziešana atver vārtus uz jaunu dimensiju, kur saikne pēc savas dabas ir tik tīra, skaidra un tieša, ka stāv augstāk par jebkurām komunikācijas metodēm, kuras izmanto uz Zemes. Jūs varat kontaktēties ar mīļotajiem pēc viņu nāves tieši no sirds uz sirdi. Šajā ceļā pārpratumi, kuri parasti pastāv starp jums, var tikt viegli noskaidroti, ja jūs godīgi un atklāti kontaktējāties ar citiem. Jūsu sūtījums vienmēr tiks pieņemts.

Kad jūs nomirsiet, tad ieraudzīsiet uz Zemes dzīvojošos cilvēkus no citas perspektīvas. Jūs kļūsiet iecietīgāki, maigāki un konstatēsiet sevī pieaugušu gudrību. Jūs nekļūsiet acumirkļi pilnīgi sabalansēti emociju un sajūtu dēļ, kuras jūs ņemat sev līdzī un ar kurām jūs vēl strādāsiēt. Jūs nekļūsiet perfekti un vizinoši, atlaižot savu fizisko dzīvi. Un, patiešām, tas nav tik slikti, tā kā arī šajā pusē vēl arvien ir daudz kas, ko var izmēģināt un atklāt. Taču, vairumam no jums eksistē jaunas perspektīvas. Bezgalības dimensija ir reāla, un tā ievērojami mīkstina jūsu uzskatus par to, kas notika ar jums un cilvēkiem no jūsu tiešās apkārtnes jūsu atrašanās uz Zemes laikā.

Bet tagad, kas tad notiek ar JUMS, kad jūs ejat pāri nāves robežai? Kad jūs esat pabeiguši skumju stadiju, atvadu stadiju, jūs sāksiet sajust, ka tuvojas nāves sajūta. Jūsu apziņas fokuss izmainās. Atlaižot ārējo pasauli, cilvēkus, savu ķermeni, jūs vērsāties iekšienē un virzāties sevis dziļumā. Jūsu ārējās pasaules apzināšanās stipri samazinās, un tas ļauj jums sagatavoties iekšējam ceļojumam, kurā jūs tūlīt, tūlīt dosieties. Ja jūs apzināti esat pieņēmuši nāvi, jūs sajūtīsiet gatavību, gatavību patiešām atlaist. Jūsu mīļajiem tas ir brīdis atlaist jūs, jo jums ir vajadzīgs viss jūsu spēks tam, lai vērstos iekšienē un sagatavotos.

Miršanai nav jābūt sāpīgam procesam. Tam, kas faktiski notiek, ir grandiozs un majestātisks raksturs. Miršana – tas ir svēts notikums, kad dvēsele savienojas pati ar sevi visintīmākajā veidā. Fatālās stadijas beigās mirstošais zemes realitāti uztver atdalītā veidā: ķermeni, smaržas, krāsas un citas fiziskas sajūtas. Cita dimensija ienes savu apzināšanos ar tādu krāšņumu, ka nu jau vairs nav tik smagi samierināties un atstāt aiz sevis visu no Zemes dimensijas. Pat jūsu mīļoto klātbūtne jau vairs nevarēs apturēt jūs. Māju, Dieva, debesu enerģija, vai, lai kā jūs to nesauktu, – ir tik visaptveroši laba, silta un droša, ka kļūst viegli atlaist jūsu nogurušo un nonēsāto ķermeni un atdot to Zemei.

Tiklīdz jūs atlaižat to ar mieru, jūsu dvēsele maigi un viegli paceļas virs ķermeņa. Jūs sajūtīsiet gudrības un mīlestības universālo spēku atbalstu. Ja jūs nomirāt bez pretošanās, jūsu tuvākā apkārtnē piepildīsies ar siltumu un mīlošu enerģiju. Jūs sajūtīsiet neizsakāmu atbrīvošanās sajūtu. Jūs esat brīvi, un viss ir kļuvis skaidrs. Jūs atcerēsieties Mīlestības visuresamību ne kā abstraktu ideju, bet kā taustāmu realitāti. Būdami uz Zemes, jūs saucāt šo mīlestības veidu par “Dievu” un turējāties pie aizspriedumainā, cilvēciskā priekšstata par to, ko Dievs “grib no jums”. Jums apgalvoja, ka eksistē noteiktas, Dieva uzstādītas, prasības, kurām jūs parasti neatbildāt. Taču šeit, šajā dimensijā, jūs atceraties, kas tas tāds patiesībā ir Dievs: jums dvēseli iedvesošs, jūs iedvesmojošs, caur jums radīšanu izbaudošs un, galu galā, caur jums Sevi izzinošs. Dievs, kurš vēlas kļūt par cilvēku caur jums. Visuma evolūcijas mērķis – tas esat JŪS. Dievs, kļuvis par cilvēku!

Dievs – tas ir radīšanas avots, bet jūs – tās izpildītāji. Jūs, devuši Dieva gaismu cilvēciskajai formai, nekad netiksiet nosodīti par esību cilvēkā.

Gluži otrādi, jūs esat cildināmi. Atriebīga Dieva ideja – tas ir vēl viens izkropļojums, pilnīgs pretstats īstenībai, baiļu izsaukts. Dievs iepazīst sevi jūsos neatkarīgi no tā, ko jūs darāt vai nedarāt. Kad jūs atgriezāties šajā pusē, jūs to no jauna apzināties, un pašnosodījuma nasta no mazvērtības sajūta noslidēs no jūsu pleciem. Jūs atkal sajūtīsiet sākotnējo dzīves prieku un pašlīdzi Dieva rokās.

Drīzumā, pēc nonākšanas šeit, jūs sāksiet uztvert būtību gaismai ap jums. Tie būs jums palīdzoši pavadoņi un cilvēki, kurus jūs zinājat, aizgājuši agrāk par jums. Dažreiz jūs jutīsieties pārsteigti par to, ko tur ieraudzīsiet: cilvēkus, ar kuriem jūs tikāties tikai garāmejojot, bet kuri atstāja dziļas pēdas jūsu sirdī, šeit var būt visas jūsu dzīves draugi un radnieki. Visi, ar kuriem jūs bijāt saistīti uz mīlestības pamata, kaut kādā brīdī atnāks apsveikt jūs. Un atkal jums kļūs skaidrs, ka atvadas – tā ir ilūzija, bet sirds saikne – mūžīga. Jūs izjutat pateicības un godbijības sajūtu, ienākot šajā ne ar ko nenosacītās mīlestības un gudrības plānā.

Pēc jūsu ierašanās šajā pusē iestājas piemērošanās fāze, kad jūs pierodat pie jaunās apkārtnes un lēni atbrīvojaties no piesaistes zemes dzīvei. Jums būs jāaklimatizējas, un šeit eksistē pavadoņi, kuri tam specializējas. Jums vēl arvien būs ķermenis, taču tas būs sajūtams kā daudz vieglāks un gaistošāks nekā fiziskais, kuru jūs lietojāt. Visbiežāk tas izskatās kā jūsu pēdējais fiziskais ķermenis. Kaut arī šeit eksistē brīvība pieņemt jebkuru veidu pēc jūsu vēlēšanās, vairums cilvēku dod priekšroku uz laiku zināmai pēctecībai. Jums esat arī brīvi radīt savus paša apstākļus dzīvei, piemēram, brīnišķīgu māju ar brīnumainu dārzu dabas ietvarā, kā jūs mīlējat, atrodoties uz Zemes. Ir labi atdzīvināt jūsu zemes fantāzijas šajā plānā, kuru es sauca par astrālo. Tā ir dimensija jeb eksistences valstība, kura atļauj daudz radošas brīvības, taču vēl arvien ir līdzīga fiziskās Zemes dimensijai un cieši saistīta ar to.

Daži cilvēki ar grūtībām pieņem nāvi uz Zemes, un viņu pāreja uz otru pusi var būt mazāk mierīga. Viņiem parasti ir nepieciešams vairāk laika adaptācijai pie jaunajiem dzīves apstākļiem. Dažreiz tas prasa kādu laiku, lai viņi apzinātos, ka patiešām ir veikuši pāreju. Daži cilvēki ilgi cieta no slimības, un viņiem ir grūti atteikties no domas par to. Viņi nevar noticēt, ka atkal ir veseli, un bieži ir nepieciešama garīgo audzinātāju pacietība un maigā atbalsts, lai palīdzētu viņiem atbrīvoties no vecā ķermeņa.

Vecais ķermenis var pielīmēties dvēselei vienkārši kā jēdziens, kā domforma. Tas pats attiecas arī uz emocionālajām tieksmēm un uzvedības paradumiem. Tie var atkārtoties astrālajā plānā, kamēr dvēsele neatzīst savu brīvību, savu spēku atlaist tos un atvērties kaut kam jaunam.

Citā gadījumā dvēsele paliek piesieta pie Zemes valstības, īpaši pie saviem mīļotajiem, tāpēc ka ir nomirusi negaidīti vai ļoti jauna. Tas var notikt nelaimes gadījuma, katastrofas rezultātā vai, kad cilvēks bija pašā dzīves sākumā. Tādās situācijās noteiktas dvēseles nejutās gatavas aiziet. Miršana tādos gadījumos ir vairāk vai mazāk traumatiska. Šajā pusē vienmēr ir mīlošs atbalsts tādām traumētām dvēselēm. Agri vai vēlu dvēsele sasniedz situācijas pieņemšanas un sapratnes stāvokli. Vienmēr ir svarīgs iemesls tam, kas liekas kā priekšlaicīga aiziešana. Nāve nekad nav nejauša.

Līdz ar jūsu esības otrā pusē turpināšanos jūsu gars izplatās uz plašākiem un dziļākiem apzināšanās līmeņiem. Arvien vairāk un vairāk jūs atbrīvojaties no sajūtu un domu veida, kāds jums bija uz Zemes. Būtībā jūs pamazām atgriežaties pie kodola tam, kas jūs esat, pie jūsu dvēseles, dievišķās dzirksts jūsu iekšienē. Jo vairāk jūs ieejat – jeb atgriežaties – šajā apziņas stāvoklī, jo vairāk jūs attālināties no jūsu zemes personības un Zemes dimensijas. Jūs sajūtat esības plūsmu, kura sasniedz jūsu dziļos aspektus. Jūs atceraties citas jūsu dzīves uz Zemes, kurās jūs iemiesojāt citas savas dvēseles puses. Jūs apzināties bezgalību, kura ir jūsu dvēsele, un milzīgo pieredzi, kuru jūs esat savākuši ceļojumā pa Visumu.

Ja cilvēki uz Zemes tagad ieies kontaktā ar jums, viņi sajūtīs personību, kura sasniegusi gudrību un garīgo mīlestību. Faktiski, kad jūs tuvojaties tuvāk jūsu dvēseles kodolam, jūs pametat astrālo plānu un ienākat tur, ko es saucu par būtības plānu, Galveno valstību. Vairums cilvēku pēc nāves paliek astrālajā plānā diezgan ilgi. Viņi atskatās uz savu dzīvi uz Zemes un apdomā tur iegūto pieredzi. Astrālajā plānā jūs varat izjust kā prieku, tā arī nospīestību, kā pozitīvas, tā arī negatīvas emocijas. Jūsu apkārtne atspoguļo jūsu iekšējo psiholoģisko realitāti. Emocijas, kuras jūs izrādāt, var pieņemt krāsu, ainavu un negaidītu satikšanos formu. Jūs bieži apmeklējat astrālo valstību sapņos, tāpēc jūs esat pazīstami ar šo apziņas lauku. Jūsu ezotēriskajā literatūrā, kad runā par daudziem līmeņiem vai dzīves sfērām pēc nāves, sakārtotām no tumsas uz gaismu, atsaucas tieši uz astrālo plānu.

Astrālajā plānā jums ir iespēja ievest kārtību emocionālajā bagāžā, kuru jūs esat atnesuši līdzī no pēdējās dzīves uz Zemes. Tajā jums palīdz vairāki mīloši audzinātāji. Kaut kādā brīdī jūs atbrīvosieties no visām jūsu piesaistēm un emocionālajām sāpēm un būsiet pilnībā gatavi pāriet tālāk aiz astrālā plāna. Šeit jūs pārvietojaties uz būtības plānu. Kad tas notiek – tas ir līdzīgi otrai nāvei. Jūs atstājat aiz sevis visu, kas patiešām nepieder jums, un atļaujiet sev savienoties ar jūsu Augstāko Es, jūsu svēto kodolu. Brīdī, kad jūs pārejat uz būtības plānu, jūs apzināties neizmērojamo spēku, kurš liek jums kustēties. Jūs izjūtat vienotību ar Dievu.

Būtības plāns – jūsu mūžīgā Es plāns, svētās apziņas atrašanās vieta, visa radītā avots. Es lūdzu jūs uz brīdī savienoties ar šo plānu, šeit un tagad. Tas nav tik tālu. Tas caurauž visu, gan astrālo, gan Zemes plānu. Tas caurauž visu kosmosu. Klātbūtne, kuru jūs šeit sajūtat – tā ir Dieva klātbūtne, tīra un nesabojāta. To var sajūst kā dziļu klusumu, pilnīgi mierīgu, taču līdz malām piepildītu ar dzīvību un radošumu. No šī avota izceļas visa radītais, un uz šejieni tas arī atgriežas.

Kad jūs sasniegsiet būtības plānu, tad būsiet spējīgi izdarīt apzinātu savas tālākās misijas vietas izvēli. Šajā plānā jūs ar skolotāju un audzinātāju palīdzību varat organizēt nākamo iemiestošanos uz Zemes vai saplānot citu ceļojumu atkarībā no jūsu mērķiem. Būtības plānā jūs varat skaidri dzirdēt savas dvēseles balsi. Tieši šajā plānā jūs vienreiz teicāt “jā” dzīvei, kuru dzīvojat tagad.

Atcerieties uz brīdī, kam tas ir līdzīgs – sajūst sevi būtības plānā. Jo vairāk jūs apzināties šo dimensiju dzīves laikā uz Zemes, jo vieglāk jums ir mierīgi nomirt un pēc nāves pāriet aiz astrālā uz būtības plānu.

Nāve ir ne vairāk kā pāreja. Viena no daudzām, kuras jūs veicat dzīvē. Dzimšana ir pāreja. Dzīvība uz Zemes zina tik daudz pāreju un atlaišanu. Padomājiet par to. Ķermenis, kurā jūs atrodaties šodien, kādreiz bija ļoti mazs, neaizsargāts bērns. Un tomēr, pat tad, kad jūs bijāt mazs, neaizsargāts bērns, jūsu dvēsele caur jums jau strādāja. Kad jūs pieaugāt, daudzus no jums aprija prasības, kuras jums uzstādīja dzīve uz Zemes, un jūs saskārāties ar bailēm un šaubām. Jūsu svētā centra, jūsu dvēseles apzināšanās tika nobīdīta dībenplānā. Taču pienāk brīži jūsu dzīvē, kad

svētās apzināšanās dimensija atveras no jauna. Bieži tas notiek brīžos, kad jūs esat spiesti kaut ko atlaist, šķirties no kāda.

Iespējams, tā ir šķiršanās ar mīļoto, aiziešana no darba, cits iespējams scenārijs. Tādi notikumi – tās ir pārejas, kuras atgādina nāvi. Ne burtiskā šī vārda nozīmē, bet psiholoģiskā līmenī. No jums tiek prasīts no kaut kā atteikties dziļā līmenī, un tieši šādos atlaišanas brīžos jūs sākat sajust sava mūžīgā Es realitāti, svēto gaismu, kura deg jūsos. Šī realitāte paliek ar jums vienmēr, bez kādiem nosacījumiem, pat, ja viss ap jums mainās un izzūd. Un tieši tāpat tas notiek fiziskās nāves laikā. Ja šajā brīdī jūs esat pietiekami drosmīgi, lai visu atlaistu, Mūžības plāns aptvers jūs, un jūs izjutīsiet ļoti stipru apzināšanos, kas jūs tādi esat patiesībā.

Nāve apzinātā samierināmībā – tas ir svēts notikums, pilns dzīvības un skaistuma. Notiekošā diženums taustāmi aptver klātesošos. Jo vairāk viņi sajūt “miršanu dzīves laikā”, jo vairāk viņus piepilda cieņa un godbijība pret pāreju, kurai ir kļuvuši par lieciniekiem.

Visu visumā iespējamo pāreju pamata jautājums, sākot no fiziskās dzimšanas un nāves līdz intensīvai emocionālai atlaišanai dzīves laikā, ir nevis izdzīvošanas jautājums, bet spēja saglabāt saikni ar savu dievišķo kodolu. Vai jūs spēsiet saglabāt saikni ar būtības plānu, ar savu sākotni, Radītāja sirds pukstiem? Vislabākais veids, kā sagatavot sevi nāvei un tam, kas ir aiz tās, – tā ir saikne ar būtības plānu. Apzināšanās tagad – pirms fiziskās nāves – ka īstais kodols tam, kas jūs esat, nav atkarīgs ne no jūsu fiziskā ķermeņa, ne no personības, kuru jūs pieņemat šajā pasaulē, atbrīvo jūs gludas pārejas realizēšanai, kad šis brīdis pienāk.

Saikne ar būtības plānu – tā ir jūsu izvēle. Nāve kā tāda nevar jūs tam tuvināt. Pēc nāves jūs ļoti lielā mērā būsiet tā pati personība, kas arī tagad, kaut arī apveltīta ar citām iespējām un plašāku perspektīvu. Izšķirošais jautājums vienmēr ir: vai jūs sevi atceraties? Vai jūs esat spējīgi apzināti kontaktēties ar ārpuslaika dimensiju, kura plūst caur jums un patiesībā ietekmē jūs?

Jūs esat mūžīgi, dziļi mīlēti Gaismas eņģeļi. Noticiet tam. Atļaujiet šai zināšanai mierināt jūs, kad pienāks jūsu stunda, un arī tagad, kad jūs cīnāties ar šīs dzīves izaicinājumiem.

Lai nomirti mierīgi, no jums tiek prasīts iekšēji atdalīt sevi no visa, kas piesaista jūs Zemes eksistencei. Praktizējiet tādu atdalīšanu visu laiku dzīvē, un jūs būsiat gatavi nāvei. Jūs varat pajautāt: “Vai tad tas nav traģiski – atdalīt sevi no dzīves, atrodoties tās vidū?”, un atbilde: “Nē. Gluži otrādi, tas ir testaments patiešām stipram garam.”

Ko nozīmē tāda atdalīšana? Tā nozīmē, ka jūs pievērsāt uzmanību būtībai un neļaujiet sevi noķert nesvarīgām lietām. Tā nozīmē, ka jūs neradāt nevajadzīgas emocionālas drāmas. Tā nozīmē, ka jūs gūstat apmierinājumu dzīvē no vienkāršām lietām. Praktizēt atdalīšanu un palikt noskaņotiem uz būtības plānu nozīmē apzināties eksistējošu slēptu dimensiju, kura atrodas tieši zem redzamās un aiz tās. Tas nozīmē atteikties no ātra sprieduma sliktā un labā jēdzienos un uzticēties kosmiskajam saprātam, kurš tālu pārsniedz cilvēka saprātu.

Daudzus no jums ir noķēris domāšanas drudzis. Jūs drudzaini apdomājat dzīvi. Kā atrisināt problēmas? Kā izpildīt visu, kas, kā jūs domājat, jums ir jāizdara? Jūs ļoti stipri esat koncentrēti dzīves organizēšanai caur gribu un prātu. Atdalīšana nozīmē, ka jūs mazāk nopietni uztverat šo savu prāta aspektu. Vai patiešām ir traģiski to izdarīt? Nē. Gluži otrādi, tas atnes gaismu un vieglumu jūsu dzīvē.

Tieši jūsu pārliekā tieksme uz kontroli padara dzīvi par cīņu, smagu un nogurdinošu. Atdalīšana atnes iekšēju mieru, humoru un saturīgumu. Dzīves nebeidzamības apzināšanās iedvesmo vēlēšanos lolot dzīvi. Un tieši šeit jūsu dievišķā būtība var brīvi plūst caur jums no būtības plāna uz jūsu zemes realitāti. Tikko tas notiks, jūs uzvarēsiet nāvi, pirms nomirsiet.

Kontakti

Jūs varat sazināties ar mums caur mūsu

tīmekļa lapu:

<https://www.jeshua.net/other-stuff/contact/>

Ja novērtējat šo bezmaksas e-grāmatu un vēlaties mūs atbalstīt ar ziedojumu, varat izmantot šo saiti:

<https://www.jeshua.net/other-stuff/donations/>

Pamela Kribbe

Gerrit Gielen